

«Wishful thinking»

«Pot tornar a passar el que li va passar a CiU el 2011, és a dir, resultats històrics que no van servir per res. Per tant, molta poesia»

El 28 de novembre de 2010, CiU guanya les eleccions al Parlament amb 62 escons. El 23 de desembre, Artur Mas és elegit president de la Generalitat amb els vots de CiU i l'abstenció del PSC.

Després de la gegantina manifestació de l'11 de setembre de 2012, Mas i els seus assessors calculen que poden fer-se amb la majoria absoluta si avancen eleccions. I ho fan. Les avancen dos anys. En les eleccions al Parlament del 25 de novembre de 2012, CiU perd 12 escons. És a dir, de 62 va passar a 50. Un desastre sense cap mena de pal·liatiu, i l'inici de la desaparició de la federació CiU, i dels dos partits que la formen: CDC i Unió. Sí, CiU, una màquina infernal de guanyar eleccions, amb poder gairebé absolut, totalment desballestada per les contínues errades del seu timoner i d'uns quants arribistes, bufons, aduldors i personatges sense escrúpols.

Entre les eleccions al Parlament de 2010 i les de 2012, n'hi va haver dues més: les del Congrés i les municipals, el 2011. En les del Congrés, CiU va aconseguir un rècord: 16 escons. I en les municipals, va passar de 3.387 regidors a tenir-ne 3.860. A més, CiU, per primera vegada, aconseguia l'alcaldia de Barcelona amb Xavier Trias de Cap de llista. Déu n'hi do, no? No ho sé, però crec que ens costaria de trobar al món un cas semblant al de la història de CiU. Però vet aquí que no hi ha gairebé ningú que la defensi, cosa que fa pensar més en les necessitats personals que té cadascú de continuar en la nòmina pública que no en altres coses més sublimes, malgrat que es digui el contrari.

De totes aquestes dades electorals que he recordat, n'hi ha una que avui és especialment indicada per parlar de les eleccions del 28-A. CiU va aconseguir 16 diputats al Congrés en les eleccions que es van celebrar el 2011 (en les del 2015, ja sense Unió, i com a Democràcia i Llibertat, Demòcrates i Reagrupament, vuit. I en les del 2016, com a CDC, també vuit).

L'any 2011, per primera vegada en la història, CiU va guanyar a Catalunya unes eleccions generals i es va convertir en la tercera força política a l'estat espanyol: 16 diputats. ERC en va aconseguir tres. El lema de CiU era "El teu vot es farà respectar". Qui va guanyar aquelles eleccions generals del 2011? El Partit Popular. Amb quants diputats? 186. Majoria total i absoluta. I la proesa de CiU no va servir per res, però per res. Tercera força política a l'Estat i res.

Em fa gràcia ara veure, escoltar i llegir com es dibuixen escenaris màgics, línies vermelles, xecs en blanc i no sé quantes coses més. Que si el referèndum és condició *sine qua non* per fer president Sánchez, que si la fi de la repressió és condició innegociable, que si l'alliberament dels presos és condició obligada abans d'iniciar qualsevol conversa, que si l'amnistia, que si... *wishful thinking*, vaja.

Els últims anys s'han fet moltes promeses com fulls de ruta i ja sabem com ha acabat tot. Quan se sàpiguen els resultats del 28-A, els partits decidiran, i allò que s'hagi dit en campanya, en campanya quedarà. O és que cal recordar alguna promesa de les que es van fer en les eleccions del 2015 i del 2016. Cal? I, a més, pot tornar a passar el que li va passar a CiU el 2011, és a dir, resultats històrics que no van servir per res. Per tant, molta poesia.

Amb tot, hi ha una cosa totalment segura, si el PSOE necessita els vots del PNB, els bascos continuaran fent caixa en temps de turbulències i els catalans obtindrem una altra Englantina d'or. Això, evidentment, si els de "don Pelayo" no aconsegueixen formar govern.